

Arrest

nr. 140 447 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn van Yezidische origine. U bent afkomstig uit Tbilisi.

U verklaart dat u op 5 oktober 2004 bent gehuwd met D. F. (...), een oudere man die al twee kinderen had uit een vorig huwelijk. Uw ouders waren niet akkoord met dit huwelijk en probeerden jullie relatie te saboteren. Jullie hadden daar genoeg van en vertrokken op 2 december 2004 naar Krasnogorsk, nabij Moskou. D. (...) had voor zichzelf een visum geregeld, maar u bent illegaal naar de Russische Federatie gereisd en hebt er ook steeds illegaal verbleven.

In het begin ging uw relatie met D. (...) heel goed. Pas toen u zeven maanden zwanger was, ging het bergaf. D. (...) begon te drinken, gebruikte drugs en mishandelde u regelmatig. Door zijn gedrag raakte

hij ook zijn job kwijt, waardoor jullie in financiële problemen geraakten. U raakte de vele mishandelingen, verkrachtingen en scheldpartijen van D. (...) beu, waardoor u op 20 januari 2007 besliste om terug te keren naar Tbilisi. Bij uw ouders kon u niet terecht, zij wilden u immers enkel helpen als u uw kind aan D. (...) zou afstaan, zoals de traditie het wil. U weigerde echter uw dochter af te staan aan een paranoïde en verslaafde man als D. (...), waardoor u bij een vriendin ging aankloppen. Daar verbleef u ongeveer een maand tot u werk had gevonden en een eigen onderkomen kon betalen.

D. (...) keerde na een tijdje echter ook terug naar Georgië en kwam via kennissen te weten waar u verbleef. Hij viel u lastig en begon u opnieuw uit te schelden en te slaan. Hierdoor zag u zich genoodzaakt om van appartement te veranderen. U verhuisde verschillende keren, maar elke keer wist D. (...) u te vinden. De burens op uw verschillende woonplaatsen belden vaak de politie, maar omdat uw probleem volgens hen een familiale kwestie was, hielden ze D. (...) nooit langer dan 24 uren vast, waarna hij u telkens weer kwam lastigvallen. U kon de situatie niet meer aan en besliste Georgië te verlaten. Op 9 januari 2013 verliet u uw laatste woonplaats en ging u eerst nog even bij een vriendin logeren. Uiteindelijk bent u op 3 februari 2013 via Polen naar België gereisd. Op 14 maart 2013 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Polen bleek, overeenkomstig de Dublin II-verordening, echter verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielaanvraag, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken uw eerste asielaanvraag op 5 april 2013 onontvankelijk verklaarde (bijlage 26quater). U bleef echter in België en vroeg op 28 januari 2014 opnieuw asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw dochter M. (...), een attest van de school van M. (...), een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en enkele referentiebrieven uit België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met uw echtgenoot, D. F. (...). Hij viel u vaak lastig en mishandelde u regelmatig, maar omdat uw problemen volgens de Georgische politiediensten tot de privésfeer behoren, kunt u niet op hun bescherming rekenen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS. Zo legde u uiteenlopende verklaringen af over de pogingen die u in Moskou hebt ondernomen om bescherming te krijgen tegen uw gewelddadige echtgenoot. Aanvankelijk had u namelijk verklaard dat u in de Russische Federatie nooit naar de politie bent gegaan om hulp te zoeken. U zei dat u nergens naartoe bent gegaan, u verliet zelfs uw woonst niet, want u kende de stad niet (CGVS I, p.14). Wanneer u hier tijdens het tweede gehoor bij het CGVS nogmaals naar werd gevraagd, verklaarde u plots dat u wel degelijk naar de politie bent gegaan in Moskou en zei u dat zij u twee weken lang opvang hebben aangeboden en u hebben geholpen om terug te reizen naar Georgië (CGVS II, p.10,11,12). Dit is zeer opmerkelijk. Wanneer u met uw uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u in het begin niet naar de politie ging, maar later wel, omdat u onmogelijk zo verder kon leven. U zei dat u naar de politie ging omdat u terug wilde naar uw land, niet om over uw persoonlijke situatie te vertellen (CGVS II, p.13). Deze verklaringen is echter niet afdoende. U mag dan wel verklaren dat u de Russische politie niets zou hebben verteld over de mishandelingen door uw man, dit neemt niet weg dat u tijdens het eerste gehoor hebt verklaard nooit hulp gezocht te hebben bij de politie (CGVS I, p.14), terwijl u dit volgens uw latere verklaringen toch blijkt te hebben gedaan (CGVS II, p.10). De tegenstrijdigheid blijft aldus staande, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast ernstig wordt aangetast.

Daarnaast verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat niemand in Moskou op de hoogte was van uw slechte thuissituatie en dat niemand u heeft geholpen (CGVS II, p.12). Dit terwijl u tijdens het eerste gehoor had verklaard dat u wel degelijk hulp kreeg van een vrouw die bij u in de buurt woonde. U verklaarde dat u haar uw verhaal had verteld en dat zij af en toe bij u langskwam met luiers, kindermelk en tweedehandskledij (CGVS I, p.14). Wanneer u op deze incoherentie werd gewezen, verklaarde u dat dit inderdaad over uw buurvrouw gaat, maar dat zij uw situatie niet hielp, zij hielp alleen uw dochter (CGVS II, p.13). Deze verklaring is echter niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijd om te heffen. Wanneer u werd gevraagd of iemand in Moskou op de hoogte was van uw slechte thuissituatie, verklaarde u immers expliciet dat u niemand hebt in Moskou (CGVS II, p.12). Dat u dan toch verklaart dat uw buurvrouw op de hoogte was, maar dat zij uw dochter hielp en niet u, wordt niet aanvaard. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Verder haalde u aan dat u na uw terugkomst uit Moskou in Tbilisi een maand bij een vriendin, D. H. (...), hebt verbleven (CGVS I, p.9) en dat u ook voor uw vertrek naar België nog een maand bij diezelfde vriendin hebt geloged (CGVS II, p.11). U verklaarde ook dat D. H. (...) de enige persoon uit Georgië was met wie u vanuit België nog contact had (CGVS I, p.9). Deze verklaringen komen echter geenszins overeen met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS. Toen verklaarde u immers dat u, toen u terug in Tbilisi was na uw verblijf in Moskou, een maand lang bij uw vriendin, N. D. (...), hebt

gelogeerd (CGVS II, p.13), en dat zij ook de persoon was bij wie u een maandlang voor uw vertrek naar België hebt verbleven (CGVS II, p.2,3). Wanneer u met deze opmerkelijke tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaarde u zich niet meer te herinneren dat u zoiets had verklaard (CGVS II, p.14). Sterker nog, u bleek helemaal geen D. H. (...) te kennen. U zei dat zij misschien een kennis was, maar u herinnerde zich haar niet meer (CGVS II, p.3). Dit is echter niet acceptabel. Het betreft hier immers een element dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt, namelijk de persoon bij wie u na uw vlucht uit Moskou en vlak voor uw vlucht uit Georgië terechtwon. Dat u over de identiteit van deze persoon in dergelijke mate tegenstrijdige verklaringen aflegt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval ten goede.

Voorts bleek u geenszins coherente verklaringen af te leggen over het aantal verblijfplaatsen dat u hebt gehad nadat u vanuit Moskou was teruggekeerd naar Tbilisi. U verklaarde eerst dat u in Tbilisi op vier adressen hebt gewoond (CGVS I, p.4), om dan onmiddellijk nog een paar extra adressen op te sommen en dan tot de conclusie te komen dat u op negen verschillende plaatsen hebt verbleven in Tbilisi, nadat u uit Moskou was teruggekeerd (CGVS I, p.5), terwijl u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS dan weer verklaarde dat u zeker op veel meer dan negen adressen hebt verbleven (CGVS II, p.14). Wanneer u met uw uiteenlopende verklaringen werd geconfronteerd, zei u enkel dat u de vorige keer ook hebt gezegd dat u op veel meer dan negen adressen hebt gewoond en dat u gewoon hetzelfde herhaalt (CGVS II, p.14). Dit blijkt echter niet het geval. Met betrekking tot uw woonplaatsen bleken ook uw verklaringen bij de DVZ te verschillen. In het kader van uw eerste asielaanvraag, had u namelijk verklaard dat u van 2007 tot uw vertrek uit Georgië steeds in de Gogebashvilistraat 52 in Tbilisi hebt gewoond (DVZ Verklaring 14/03/2013, rubriek 11), terwijl u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u slechts van 2012 tot uw vertrek begin 2013 op dat adres hebt verbleven (DVZ Verklaring 07/02/2014, rubriek 10). Hiermee geconfronteerd, wijzigde u louter uw verklaringen en zei u dat u niet constant in de Gogebashvilistraat 52 hebt gewoond (CGVS I, p.9). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Dat u niet in staat blijkt een duidelijk beeld te scheppen over de plaatsen waar u hebt verbleven voor u uw land van herkomst definitief bent ontvlucht, is niet aannemelijk. Het betreft hier immers de periode waarin u zeer ernstige problemen met uw echtgenoot verklaart te hebben gekend, waardoor u zich uiteindelijk genoodzaakt zag uw land te verlaten. Doordat u hierover geen duidelijkere verklaringen kunt afleggen, komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

In het verlengde hiervan dient nog te worden aangehaald dat u er niet in slaagde een duidelijk beeld te schetsen over het aantal keer dat D. (...) u is komen lastigvallen in Tbilisi. U verklaarde dat de burens telkens de politie belden en dat hij daarna telkens voor 24 uur werd opgepakt. Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoeveel keer D. (...) dan werd opgepakt, antwoordde u erg vaag: "veel keer". Wanneer u nogmaals werd gevraagd hoeveel keer dat dan was, antwoordde u "heel veel keer". Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u geen concreter antwoord kunt geven, zegt u dat u dat nergens hebt genoteerd (CGVS II, p.15). Dat u er echter niet in slaagt een concreter antwoord dan "heel veel keer" te geven op de vraag hoeveel keer uw ex-man werd opgepakt als gevolg van zijn aanvallen op u, hetgeen de kern van uw probleem uitmaakt, is niet aannemelijk en ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Vervolgens plaatst het CGVS ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen omtrent uw verblijfsdocumenten in de Russische Federatie, toen u van 2004 tot 2007 nabij Moskou verbleef. U blijkt daar immers opvallend weinig over te weten. U verklaart dat D. (...) voor zichzelf een visum had geregeld, maar dat hij dat voor u niet had gedaan. U vertelde dat hij u wel had gezegd dat hij toch een visum op uw naam had laten maken, maar dat bleek achteraf een leugen (CGVS I, p.6). U weet echter helemaal niet waarom D. (...) niet voor een visum voor u heeft gezorgd en u bleek daar ook helemaal niet in geïnteresseerd. U verklaart dat u toch al in Moskou was toen u te weten kwam dat u er illegaal was, dat u thuis zat, nergens naartoe moest en dat niemand u lastig viel (CGVS II, p.5). Later verklaarde u dan weer dat D. (...) u had gezegd dat het onmogelijk was om een visum op uw naam te laten maken, maar over de reden daarvoor, blijft u in het ongewisse (CGVS II, p.6). Dat u echter in zo'n beperkte mate op de hoogte bent van iets belangrijks als uw verblijfsdocumenten, en u geen enkele moeite hebt gedaan om zich hierover beter te informeren, bevestigt nogmaals het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen. Zo verklaart u dat u geen vragen meer over D. (...) hebt gesteld, omdat u toch al weg bent uit Georgië, u bent nu in België en uw situatie daar interesseert u niet meer (CGVS II, p.4). Van iemand die zijn land van herkomst moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag echter verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van de problemen en de evolutie ervan na

het vertrek uit het land van herkomst. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw ernstig aan.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. U legt een attest voor van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin uw problemen volgens u worden bevestigd en een document van de kleuterschool van M. (...) waarin staat dat uw ex-man M. (...) heeft proberen te ontvoeren. Niettegenstaande u het tegengestelde beweert (CGVS II, p.19), lijken deze documenten echter niet origineel, maar kleurenkopieën, waarvan de authenticiteit dus op geen enkele manier kan worden nagegaan. Deze documenten zijn aldus geenszins bij machte om de hierboven uitgebreid beargumenteerde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag om te keren. Bovendien slaagde u er niet in een bevredigende uitleg te bieden voor de herkomst van deze stukken. Alvast is het opvallend dat het door u bevroegde politiedocument werd uitgegeven op 25.01.2013 terwijl het een incident betreft dat reeds op 09.01.2013 had plaatsgevonden. Wat betreft de eerdere incidenten waarbij de politie was opgeroepen, had u dan weer geen enkel politiebewijs. Uw uitleg dat u niet de tijd had om van de andere incidenten politiebewijs te verzamelen (CGVS II, p.18) is weinig overtuigend gezien u duidelijk wel de tijd had om op dezelfde datum, 25.01.2013, een attest van de school van uw dochter in verband met een vermeende poging tot ontvoering aldaar, te verkrijgen. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de betrouwbaarheid van deze twee attesten. Uw Georgische identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw dochter bevatten louter persoonsgegevens die in deze niet worden betwist. De verschillende referentiebrieven tonen aan dat uw dochter reeds goed Frans spreekt en een goede leerlinge is. Dit draagt echter niet bij tot de beoordeling van uw asielaanvraag.

Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij over de pogingen die zij in Moskou heeft ondernomen om bescherming te krijgen tegen haar gewelddadige echtgenoot, meent verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de door haar gegeven uitleg tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers werd aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor de specifieke vraag gesteld of zij ooit voor haar problemen met haar echtgenoot de hulp gevraagd had van de politie, waarop zij logischerwijze ontkennend antwoordde. Wanneer haar later de algemene vraag wordt gesteld of zij ooit naar de politie is gegaan in Moskou, antwoordde zij bevestigend, gezien zij zich tot de politie had gericht om terug naar Georgië te kunnen keren. Zij heeft toen evenwel niet om hulp voor haar problemen met haar echtgenoot gevraagd.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). In dat licht doet het dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij wanneer haar tijdens haar eerste gehoor de vraag *“Hebt u in RF ooit hulp gezocht bij politie of zo?”* gesteld wordt, ontkennend antwoordt en aangeeft dat zij de stad niet kende, nergens naartoe is gegaan en zelfs haar woonst niet heeft verlaten (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 10/03/2014, p. 14), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor, toen haar eveneens gevraagd werd of zij ooit in Moskou hulp gezocht heeft, wel spontaan aangeeft naar de politie te zijn gegaan (*“Hebt u in Moskou ooit hulp gezocht? Ik ben naar de politie gegaan.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/08/2014, p. 10)). De uitleg van verzoekende partij dat zij bij de politie niet om hulp gevraagd had voor haar problemen met haar echtgenoot volstaat niet om te verklaren waarom zij tijdens haar eerste gehoor geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij naar de politie is gegaan, daar dit gegeven haar er tijdens haar tweede gehoor, waar eveneens aan haar werd gevraagd of zij ooit hulp gezocht heeft tijdens haar verblijf in Moskou, niet van weerhouden heeft op te merken dat zij naar de politie is gegaan toen zij de situatie beu was.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat niemand in Moskou op de hoogte was van haar slechte thuissituatie en dat niemand haar heeft geholpen, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor had verklaard dat zij wel degelijk hulp kreeg van een vrouw die bij haar in de buurt woonde, stelt verzoekende partij dat verwerende partij wederom geen rekening heeft gehouden met de door haar gegeven uitleg wanneer zij geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Zij heeft immers uitgelegd dat haar buurvrouw enkel haar dochter hielp en niet haar situatie. Haar buurvrouw was enkel op de hoogte van de materiële problemen die verzoekende partij en haar dochter hadden, door hun illegaal verblijf, en niet van de problemen met haar echtgenoot.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij desbetreffend allesbehalve eenduidig zijn. Tijdens haar eerste gehoor verklaart verzoekende partij immers het volgende: *“(…) Soms, als ik buiten ging met mijn kindje op het speelpleintje zag ik een RUS vrouw. We spraken niet, maar op de duur kwam ze naar mij en ze vroeg me, ik zie je hier vaak, telkens ben je humeurig, wat scheelt er, waarom zijn uw ogen zo opgezwollen, ik*

vertelde haar mijn verhaal. (...) Na mijn verhaal verteld te hebben aan die vrouw, heeft zij samen met mij geweest. En daarna begon ze me te helpen, stilaan. (...) Ze kwam bij mij langs en bracht soms pampers mee, kindermelk, tweedehandskledij." (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 10/03/2014, p. 14). Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij wanneer zij tijdens haar tweede gehoor stelt dat in Moskou niemand op de hoogte was van haar slechte thuissituatie omdat zij daar niemand heeft en ontkennend antwoord op de vraag of iemand haar geholpen heeft of een troostende schouder heeft aangeboden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/08/2014, p. 12). De uitleg dat haar buurvrouw enkel op de hoogte was van de materiële problemen van verzoekende partij en niet van de problemen met haar echtgenoot betreft een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om desbetreffende tegenstrijdigheid alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers gaf zij tijdens haar eerste gehoor nog aan haar verhaal te hebben verteld aan de vrouw en leek zij aan te geven dat zij wel degelijk iemand in Moskou had waar zij terecht kon met haar problemen, dit in tegenstelling tot hetgeen zij beweert tijdens haar tweede gehoor.

2.2.5.1. Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over de persoon bij wie zij na haar vlucht uit Moskou en vlak voor haar vlucht uit Georgië terecht kon, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Zij was erg geschokt door wat zij in Moskou had beleefd en toen zij terugkeerde naar Georgië was zij nog steeds erg bang. In dergelijke omstandigheden is het normaal dat sommige details worden vergeten.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de persoon bij wie verzoekende partij na haar vlucht uit Moskou en vlak voor haar vlucht uit Georgië terecht kon een element van de kern van haar asielrelaas uitmaakt en geenszins een detail betreft. Dat verzoekende partij zou zijn vergeten bij wie zij verbleven heeft na haar vlucht uit Moskou en vlak voor haar vlucht uit Georgië is allesbehalve aannemelijk, te meer gezien zij zowel tijdens haar eerste gehoor als tijdens haar tweede gehoor verklaart met deze vriendin nog contact te hebben (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 10/03/2014, p. 9; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/08/2014, p. 2). De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor stelt dat deze vriendin bij wie zij verbleven heeft en met wie zij nog contact heeft D. H. heet en tijdens haar tweede gehoor stelt dat deze vriendin N. D. heet, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.6.1. Omtrent de incoherente verklaringen van verzoekende partij over het aantal verblijfplaatsen dat zij heeft gehad nadat zij vanuit Moskou was teruggekeerd naar Tbilisi, voert verzoekende partij aan dat haar niet verweten kan worden dat zij aanvankelijk stelt dat zij in Tbilisi op vier adressen heeft gewoond, vervolgens nog een paar adressen opnoemt en ten slotte besluit dat zij op negen verschillende plaatsen heeft verbleven in Tbilisi. Dat zij aanvankelijk het aantal adressen waar zij in Tbilisi heeft gewoond verkeerd inschat, en daarna dit aantal corrigeert, kan haar niet worden kwalijk genomen. Zij heeft immers louter getracht haar antwoord te vervolledigen en alle vereiste informatie te geven.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat door verwerende partij niet alleen werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor aanvankelijk verklaarde in Tbilisi op vier adressen te hebben gewoond, om dan vervolgens nog een paar extra adressen op te sommen om dan ten slotte tot de conclusie te komen dat zij op negen verschillende plaatsen heeft verbleven in Tbilisi, maar dat tevens werd vastgesteld dat, terwijl verzoekende partij nog tijdens haar eerste gehoor stelde op negen verschillende plaatsen te hebben verbleven in Tbilisi, verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor plots aangaf zeker op veel meer dan negen adressen te hebben verbleven. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat ook de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar woonplaatsen bleken te verschillen. Verzoekende partij laat deze laatst vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dan het niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet in staat blijkt een duidelijk beeld te scheppen over de plaatsen waar zij heeft verbleven voor zij haar land van herkomst definitief is ontvlucht, daar het een periode betreft waarin zij zeer ernstige problemen met haar echtgenoot verklaart te hebben gekend, waardoor zij zich uiteindelijk genoodzaakt zag haar land te verlaten.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in slaagde een duidelijk beeld te schetsen over het aantal keer dat D. haar is komen lastigvallen in Tbilisi, oppert verzoekende partij dat verwerende partij opnieuw geen rekening houdt met de omstandigheden waarin zij zich bevond. Telkens wanneer zij verhuisde, vond haar echtgenoot haar terug. De Georgische

politie kon haar niet helpen omdat het volgens hen een familiale kwestie betrof. In een dergelijke context was zij vooral bezig om haar persoonlijke veiligheid te verzekeren en niet met het bijhouden van het aantal keer dat D. haar is komen lastigvallen of het aantal keer dat D. werd opgepakt.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er echter op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de momenten waarop D. haar is komen lastigvallen in Tbilisi – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering kan aangeven hoe vaak D. haar is komen lastigvallen in Tbilisi en hoe vaak D. werd gearresteerd en zich beperkt tot de vage verklaringen “veel keer” en “heel veel keer”, is allesbehalve aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. Wat betreft de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar verblijfsdocumenten in de Russische Federatie, stelt verzoekende partij dat zij vertrouwen had in haar echtgenoot, die haar beloofd had hun reis naar de Russische Federatie te organiseren. Pas wanneer zij en haar echtgenoot aangekomen waren in de luchthaven, lichtte haar echtgenoot haar in dat zij via Wit-Rusland zouden reizen omdat hij geen visum voor haar had kunnen verkrijgen en Georgische burgers geen visum dienen te hebben om naar Wit-Rusland te reizen. Vervolgens zouden zij van Wit-Rusland verder reizen naar Moskou. Daar verzoekende partij haar echtgenoot nog steeds vertrouwde, kan haar niet verweten worden zich hierbij geen verdere vragen te hebben gesteld.

2.2.8.2. De Raad acht het evenwel totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, wanneer zij te weten kwam dat zij geen verblijfsdocumenten in de Russische Federatie had, hierover geen verdere vragen zou hebben gesteld aan haar echtgenoot. De uitleg dat zij haar echtgenoot vertrouwde is geenszins afdoende om te verklaren dat zij in zo'n beperkte mate op de hoogte is van iets belangrijks als haar verblijfsdocumenten en dat zij geen enkele moeite gedaan heeft om zich hierover beter te informeren.

2.2.9.1. Wat de motivering in de bestreden beslissing dat het asielrelaas van verzoekende partij zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen, aangaat, benadrukt verzoekende partij dat zij geen contacten meer heeft in Georgië en dat zij ook met haar familie geen contact meer heeft wegens haar relatie met D.. Voor verzoekende partij is het dan ook niet mogelijk om meer informatie te bekomen omtrent D..

2.2.9.2. Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat zij geen contacten meer heeft in Georgië, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor nog aangaf via Skype contact te hebben met haar vriendin N. D. in Georgië (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12 augustus 2014, p. 1). De vaststelling dat verzoekende partij vervolgens in haar verzoekschrift stelt geen contacten te hebben in Georgië, bevestigt dan ook verder de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen. Verder onderstreept de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij niet verder heeft geïnformeerd omdat zij niet geïnteresseerd is in de evolutie van haar situatie in Georgië, en niet omdat het onmogelijk zou zijn om zich desbetreffend te informeren:

“Hebben jullie daar dan niet over gepraat?

Nee. Ik heb geen vragen gesteld daarover, want uiteindelijk ben ik al weg. Waarom moet zij nog gevraagd worden of op de hoogte zijn van mijn problemen.

Is er nog iets gebeurd i.v.m. uw persoonlijke problemen?

Ik zit hier. Ik ben toch niet meer in Tbilisi. Hier voel ik me veilig. (...)

Hebt u nog geïnformeerd naar hoe het gesteld is met uw situatie in GEO?

Nee. Ik zit hier, waarom moet ik nog rondvragen over hun situatie daar, dat interesseert mij niet meer.

Is D. (...) nog op zoek naar u?

Waarschijnlijk wel. Dat is niet uitgesloten. Ik heb daarover niet gepraat met mijn vriendinnen. Ik ben hier al, ik durf niet meer haar steeds opnieuw lastig te vallen met mijn vragen.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/08/2014, p. 4). De Raad wijst verzoekende partij erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren hoe haar persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Nalaten dit te doen, wijst op een grove desinteresse en doet ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.10.1. Inzake de motivering omtrent de door haar aangebrachte documenten, stelt verzoekende partij vooreerst dat het attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het document van de kleuterschool van M. wel degelijk origineel zijn en wijst zij erop dat de twee attesten gedateerd en ondertekend zijn, dat de attesten de naam van de ondertekenende personen en hun hoedanigheid bevat en dat ook de naam van de besturen waarvan de attesten afkomstig zijn vermeld worden. Waar verwerende partij stelt dat zij de uitleg van verzoekende partij dat zij niet de tijd had om van de andere incidenten politiebewijs te verzamelen weinig overtuigend vindt aangezien zij duidelijk wel de tijd had om op dezelfde datum een attest van de school van haar dochter te verkrijgen, legt verzoekende partij uit dat zij steeds diende te verhuizen en diende toe te zien op de veiligheid van haar en haar dochter. Ook moest zij veel werken om in de behoeften van haar en haar dochter te kunnen voorzien. Zij had dan ook geen tijd om attesten aan te vragen bij de verschillende besturen. Op de dag waarop zij de twee attesten ging halen, was zij haar situatie beu en besloot zij om verschillende bewijzen te verzamelen. In dergelijke context is het dan ook begrijpelijk dat zij niet voor alle interventies van de politie een attest kon verkrijgen.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij met de loutere uitleg dat de twee attesten gedateerd en ondertekend zijn, dat de attesten de naam van de ondertekenende personen en hun hoedanigheid bevat en dat ook de naam van de besturen waarvan de attesten afkomstig zijn vermeld worden op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat het attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het document van de kleuterschool van M. kleurenkopieën betreffen. Aan faxberichten en/of fotokopieën kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien werd door verwerende partij tevens bemerkt dat verzoekende partij er niet in slaagde een bevredigende uitleg te bieden voor de herkomst van deze stukken.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij in verband met het gegeven dat zij van de eerdere incidenten waarbij de politie was opgeroepen geen enkel politiebewijs heeft, niet kan overtuigen. Immers blijft de vaststelling overeind dat verzoekende partij wel de tijd had om op dezelfde datum als dat zij het attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken verkreeg, op 25 januari 2013, een attest van de school van haar dochter in verband met een vermeende poging tot ontvoering aldaar, te verkrijgen. Dat zij de tijd niet zou hebben gehad om van de andere incidenten politiebewijs te verzamelen, is dan ook niet plausibel.

2.2.11. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat geweld tegen vrouwen een plaag blijft in Georgië ondanks de inspanningen van de Georgische autoriteiten en dat zij deel uitmaakt van een risicogroep, waarbij zij desbetreffend verwijst naar een aantal internetartikels die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij niet kan rekenen op de hulp van de Georgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Georgische autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 10 maart 2014 en 12 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT